

Prima instanță: Judecătoria Taraclia (jud. S. Uzun)

Instanța de apel: Curtea de Apel Cahul (jud.T. Dimitriadi, E. Dvurecenschii, N. Veleva)

ÎNCHEIERE

23 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului

Tatiana Vieru

Judecători:

Valentina Clevadî

Oleg Sternioală

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Birlic-95”, prin intermediul avocatului Nicolae Leșan, împotriva deciziei din 09 august 2016 a Curții de Apel Cahul,

adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprindere Mixtă „LKW-Aleks Spedition” SRL împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Birlic-95” cu privire la încasarea dobânzii de întârziere, prejudiciul rezultat din diferența de curs valutar și a cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La data de 23 decembrie 2015, „LKW-Aleks Spedition” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Birlic-95” solicitând încasarea dobânzii de întârziere în mărime de 17647,27 lei, a prejudiciului rezultat din modificarea cursului valutar în mărime de 23471,65 lei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că în baza contractului de transport nr.878/1 din 27 februarie 2013, încheiat cu SRL „Birlic-95” precum și cu comanda înaintată, ultimei i-au fost prestate servicii de transport. SRL „Birlic-95” și-a asumat obligația de a achita serviciile prestate.

Indică reclamantul că, a executat două curse, asigurând transportarea încărcăturilor în interesul pârâtului din Germania în Moldova și au fost emise facturile la data de 07 martie 2013 și 22 martie 2013.

Sușine reclamantul că și-a îndeplinit pe deplin și în modul corespunzător obligațiile asumate, însă, pârâtul nu a achitat în termen datoria pentru serviciile îndeplinite, achitând doar la data de 03 iulie 2013 suma de 10000 lei în contul datoriei.

Prin hotărârea din 08 octombrie 2014 a Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de ÎM „LKW-Aleks Spedition” SRL împotriva SRL „Birlic-95”, conform căreia a fost dispusă încasarea de la SRL „Birlic-95” în beneficiul ÎM „LKW-Aleks Spedition” SRL suma de 71577,45 lei cu titlu de datorie, suma de 7010,67 lei cu titlu de dobândă de întârziere; cheltuielile pentru executarea încheierii de asigurare a acțiunii în sumă de 2400 lei, cheltuielile

pentru achitarea taxei de stat în mărime de 5402 lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 3000 lei; a fost respinsă cererea reconvențională depusă de SRL „Birlic-95” împotriva ÎM „LKW-Aleks Spedition” SRL ca neîntemeiată.

Prin decizia din 02 aprilie 2015 a Curții de Apel Chișinău a fost admis apelul depus de SRL „Birlic-95” și a fost casată hotărârea din 08 octombrie 2014 a Judecătorei Buiucani, mun.Chișinău; a fost pronunțată o nouă hotărâre prin care a fost admisă cererea reconvențională depusă de SRL „Birlic-95” împotriva ÎM „LKW-Aleks Spedition” SRL și s-a dispus încasarea de la ÎM „LKW-Aleks Spedition” SRL în beneficiul SRL „Birlic-95” venitul ratat în sumă de 2900 euro și amenda în mărime de 1200 euro, convertiți în lei conform cursului BNM la momentul executării hotărârii și cheltuielile de judecată în sumă de 1768 lei.

Prin decizia din 02 decembrie 2015 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul declarat de ÎM „LKW-Aleks Spedition” SRL și a fost casată decizia din 02 aprilie 2015 a Curții de Apel Chișinău; a fost menținută hotărârea din 08 octombrie 2014 a Judecătorei Buiucani, mun.Chișinău.

Remarcă reclamantul că, este o companie de transport internațional, iar prin reținerea plății de către pârât, i-a fost cauzat un prejudiciu rezultat din diferența de curs valutar, fiind emisă o factură conform normelor de evidență contabilă.

Declară că, pârâtul este obligat să efectueze plata conform cursului oficial al leului moldovenesc. La data de 03 decembrie 2015 au fost emise facturile pentru diferența de curs, care au fost expediate pârâtului, conform valorii declarate.

Prin hotărârea din 16 martie 2016 a Judecătorei Taraclia s-a admis acțiunea depusă de ÎM „LKW-Aleks Spedition” SRL și s-a încasat de la SRL „Birlic-95” în beneficiul ÎM „LKW-Aleks Spedition” SRL dobânda de întârziere pe obligațiunile financiare pe contractul de prestare a serviciilor de transport nr.878/1 din 27 februarie 2013 în mărime de 17647,27 lei, prejudiciul rezultat din modificarea cursului valutar în mărime de 23471,65 lei, cheltuielile de asistență juridică în mărime de 4700 lei, taxa de stat în mărime de 1234 lei.

Prin decizia din 09 august 2016 a Curții de Apel Cahul s-a respins apelul depus de SRL „Birlic-95”, prin intermediul avocatului Nicolae Leșan și s-a menținut hotărârea din 16 martie 2016 a Judecătorei Taraclia.

La data de 27 septembrie 2016, SRL „Birlic-95”, prin intermediul avocatului Nicolae Leșan, a declarat recurs împotriva deciziei 09 august 2016 a Curții de Apel Cahul, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 16 martie 2016 a Judecătorei Taraclia și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii depuse de ÎM „LKW-Aleks Spedition” SRL.

În susținerea recursului s-a invocat că contrar prevederilor art. art. 130 alin.(1), (2), 239, 241 alin.(5) Cod de procedură civilă, decizia instanței de apel se întemeiază pe aprecierea superficială și unilaterală a circumstanțelor pricinii, fără a fi stabilite circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, iar hotărârea nu are putere de convingere.

Consideră că, speței nu-i sunt aplicabile prevederile art. 619 Cod civil, deoarece SRL „Birlic -95” nu s-a folosit de mijloacele financiare în sumă de 80945,76 lei, ceea ce se confirmă prin încheierea executorului judecătoresc din 30 octombrie 2013 prin care a fost aplicat sechestru pe mijloacele financiare la cererea ÎM „LKW -Aleks Spedition” SRL. Astfel, este eronată concluzia instanței de apel, or, dobânda de

întârziere conform art. 619 este plata pentru folosirea surselor financiare străine.

Specifică că, suma de 71577, 45 lei a fost una litigioasă, care a devenit certă și exigibilă prin decizia din 02 decembrie 2015 a Curții Supreme de Justiție, iar dobânda de întârziere urmează a fi calculată din 02 decembrie 2015 data emiterii deciziei Curții Supreme de Justiție în caz de neexecutare benevolă a acesteia.

Susține că este eronat argumentul instanței de apel precum că debitorul SRL „Birlic -95” nu a executat obligația pecuniară, era pus în întârziere, fiind obligat să achite dobânzi de toată perioada întârziere, nu doar la pronunțarea hotărârii instanței de fond. Or, pentru curgerea de drept a dobânzilor de întârziere se cer a fi îndeplinite unele condiții și anume obligația să fie lichidă și exigibilă.

Declară că, instanța de apel formal și neîntemeiat a acceptat și pretenția intimatului cu privire la încasarea sumei de 23471, 65 lei ce constituie diferența de curs, or, conform actelor de predare - primire precum și a facturilor fiscale suma pentru serviciile de transport prestate a fost stabilită în lei.

Menționează că, în baza cererii de chemare ÎM „LKW- Aleks Spedition” SRL a solicitat încasarea sumei în baza facturilor fiscale din 07 martie 2013 și 22 martie 2013, iar, prin cererea din 19 septembrie 2013, reprezentantul ÎM „LKW- Aleks Spedition” SRL a renunțat la mijlocul de probă contractul nr. 878/1 din 27 februarie 2013 indicând că, nu are relevanță din punct de vedere a raporturilor stabilite între părți.

Reiterează că, până la momentul emiterii deciziei din 02 decembrie 2015 a Curții Supreme de Justiție creanța intimatului nu era lichidă și exigibilă, fiind un litigiu care a fost soluționat de către instanța de judecată, iar Curtea Supremă de Justiție prin decizia din 02 decembrie 2015 a dispus încasarea sumei în lei moldovenești, dar nu în valută-euro și astfel intimatul nu este îndreptățit la plata diferenței de curs.

Opinează că, instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate de SRL „Birlic-95” în privința capătului de cerere a intimatului cu referire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică în urnă de 4700 lei suportate în cauza civilă care a fost examinată de Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău. Intimatul nu a prezentat acte ce ar confirma că cheltuielile de asistență juridică și anume copia de pe factura de strictă evidență, lista detaliată a actelor efectuate de avocat și a timpului aferent acestora, cu tariful și orarul.

Precizează că, instanța de judecată are obligația de a examina în mod adecvat argumentele și probele aduse de părți, fără a prejudeca aprecierea acestora drept relevante la adoptarea deciziei. Însă, contrar prevederilor legii, în cazul instanța de apel a emis o hotărâre neîntemeiată și contrară circumstanțelor de fapt și de drept a litigiului în cauză.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Cahul a fost adoptată la 09 august 2016, iar SRL „Birlic-95”, prin intermediul avocatului Nicolae Leșan, a declarat recurs la data de 27 septembrie 2016, ceea ce denotă că este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL „Birlic-95”, prin intermediul avocatului Nicolae Leșan, completul Colegiului civil, comercial și de

contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Birlic-95”, prin intermediul avocatului Nicolae Leșan, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebaït și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de SRL „Birlic-95”, prin intermediul avocatului Nicolae Leșan.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Birlic-95”, prin intermediul avocatului Nicolae Leșan, împotriva deciziei din 09 august 2016 a Curții de Apel Cahul.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Tatiana Vieru

Judecători

Valentina Clevadî

Oleg Sternioală